

Holnapután!... Holnapután!...

— Dolgom van a városházán. —

Az a munkatársunk, a ki tegnap a Kimmach-féle freskó elpusztítása dolgában a városházán akart fölvilágosítást szerezni, megírta, hogy teljes két órai utánjárás után sem tudtak ebben az ügyben fölvilágosítást adni, noha ez a dolog két ügyosztályhoz is tartozik. Az illetékes és félig illetékes személyiségek, a kik ebben a dologban valamit tudhattak volna, kivétel nélkül szabadságon vannak. Kalandos kérdésös-ködéséről és hiábavaló utjáról ma így számol be:

— Az első emeletre értem, a hol észre vettem egy barátom.

— Ah, ön itt! — kiáltott felém Törkvő dr. ügyvéd-barátom s már el is tűnt a liften.

Csak most jutott eszembe, hogy van nekem itt egy tisztviselő-barátom is, a ki ügyemben talán eligazíthat. Hosszas keresés után megtaláltam a nevét az egyik ajtón. Kopogok. Semmi válasz. Ismét kopogok.

— Nem lehet! Ki a'? — dörög el belül egy hang.

Mégis megnyomom a kilincset s már nyitom is az ajtót.

— *Hao, héhéhé* . . . Ki a! Nem lehet! Várgyon, no! — szólal meg az előbbi hang. — Várgyon, odébb rukkolok.

— Hja, itt meszelnek? — kérdezem szerényen.

— A mint látni tetszik, — feleli a mázoló s már rukkol is odébb létrájával az ajtóból.

— Nincs itt senki?

— Nincs' — szól kurtán emberem s a miért a senkik közé mertem sorolni, gyöngén meglóbalta fejem fölött a festékes meszelőt s vígan énekelte tovább a népszerű dalt: Mamám a mamája, papám a . . .

Csak kint a folyosón vettem észre, hogy fekete kabátomhoz sehogy sem illik a ráfröccsent festék. No de nem baj. Tovább megyek a folyosón és megszólítok egy szolgát:

— Kérem, X. doktor ur hol talál-

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

352.08

Hely

Idő

"1913"

Személy

Helyszám

Szerző

Cím

Holnapután!... Holnapután!...

Forrás:

Esti ujság

Bp.

1913 VIII/9.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

ható?

— Nyaral, kérem, de amott a másik szobában az urak talán tudják is, hogy hol?

Megyek a „másik“ szobába.

— Kérem — mondom — a doktor barátom, a mint hallom, nyaral, talán megtudnák mondani, hol kaphatok az ügyemben fölvilágosítást?

— Ez kérem az építészeti ügyosztályba tartozik — feleli az egyik ur.

— Dehogy, ez kegyuri dolog, — szólal meg a másik.

— Vallásügy, uram . . . templom... egészen biztos . . . mondja a harmadik.

— Tessék csak a folyosón végigmenni, a keresztfolyosón balra egy üvegajtó mögött ott biztosan tudják — biztat az első hang.

Már ott is vagyok az üvegajtó mögött s erősen kopogok. Az ajtó zárva van. Jön arra egy szolga.

— Ne tessék kopogni, a nagyságos ur ma nem jön be.

— Hát mikor?

— Holnapután . . .

Ej, milyen népszerű lett a városházán ez a „Holnapután“ nóta: gondolom magamban, de itt legalább nem rázzák rám a meszelőt!

Benyitok a — szomszéd szobába.

— Kérem szépen X. doktor barátom

nyaral s az önök mellett levő szobából ide küldtek, talán megtudhatnám — és elmondom mi járatban vagyok.

— Hja kérem, ez bajos, nagyon bajos! . . . Tessék az emeletre menni Talán doktor urhoz, az fogja tudni . . .

— Talán doktor urat keresem, — szólok a jelzett szobában.

— Én vagyok!

— Kérem az első emeleten egy ur . . . hogy is hívják . . . az üvegajtó mögött . . .

— Hat ajtó van ott — szól fanyar hangon Talán doktor ur!

— Az X. doktor barátom szobája mellett levő urak, az üvegajtó mellett levő . . .

— Hja ugy! . . . Az ön doktor barátja szabadságon van, nem is tudtam! Hát kérem, ez a dolog föltétlenül az építési ügyosztályhoz tartozik. Tessék csak tovább menni az emeleten a jobb folyosó végén. Ott megmondják . . .

A teremnek is beillő szobában négy asztal áll üresen, az ötödiknél ül valaki. Hosszu vonalzó a kezében, valami terv fölé hajol.

— A főépítész urat keresem.

— Nincs itt, szabadságon van.

— A helyettese?!

— Az is!

— És kegyed? . . .

— Én e hónap végén.

— Pardon, nem így értettem! Kegyed a helyettes ur helyettese?

— A hogy vesszük . . .

— Kérem szépen én . . .

— Hja kérem, ez nem is ide tartozik . . . Ez templom ügy . . . Kegyuri dolog . . . Tessék lefáradni . . .

Már melegem kezd lenni, de azért lefáradok.

— Uram, már fél órája járok, de azt hiszem, végre jó helyre jutottam.

— Hja, kérem ez már két év óta nem tartozik ehhez az ügyosztályhoz . . . Az építészetihez tessék menni!

— De hiszen onnét jövök!

— Tessék csak nyugodtan visszamenni.

— De hová?

— Feljebb!

— Az urak szabadságon vannak!

— Tessék csak odamenni!

— Szabadságra?

— Nem, kérem, dehogy . . . Föll

Föll! Jó! Hát legyen. Gyerünk újra föl.

— Uram — szólok a helyettes-helyettes urhoz. — Visszaküldtek ide.

— Ki?

— Tessék csak várni, rögtön megnézem a noteszomban, — hebegem. — A sok név, tetszik tudni, kérem, egészen összezavarodik már a fejemben . . .

Hát lehet, hogy idetartozik, de én nem állhatok rendelkezésére, hanem . . . Tessék csak várni . . . Kérem, tessék Bizonyosan urhoz fordulni . . . Forduljak? . . . Megint! Nem, már elég volt. Inkább sarkon fordulok és visszamegyek oda, a honnét elindultam. Az alsó emeleten X. doktor barátom szobája mellett visz el utam. A szomszédos szobában az urak már abbahagyták a munkát és javában fogyasztják sonkás zsemlyéjüket. Derülten, mosolyogva, barátságosan néznek rám. Meglátszik rajtuk a megelégedettség, hogy alaposan utbaigazítottak.

— Na, ugy-e, mondtam! . . . Kinek volt igaza? . . . Hát nem nekem volt igazam, — kiáltja felém mind a három egyszerre.

— Nem, uraim: Dantenek volt igaza! — szólok busan és sietve távozom.

Az előszobában a mázoló még mindig vígan harsogja:

— Holnapután . . . Hóóólnapután! . . .